

„Baron, baron! he, he, he“, — smehljaje Pavl mrmra, „kakor ste mi naročili, tako sem vas pajdašici naznanil, namreč: baron Juri Bornimovič, plemenitaš hrvaški in posestnik Čislaveške grajšine, — ali je prav, ne? saj nič ne škoduje, koristi pa lahko, tako sem si mislil.“

„Prav, prav — pa res, kaj sem že hotel vprašati, ali niste dobili nobenega glasu, če se kaj dolgo tu muditi misli?“

„Tega ne, pa mislim, da celo poletje, ker je pred včerajšnjim svoj glasovir iz Beča dobila. Kaj je še niste, Jurič, proti enajstim na večer čuli, kako vam prekrasno igra in melanholično zraven popeva; kakor se mi zdi, mora biti poljski ali francozki. Nazadnje pa, kakor glasovi potihujejo in tako zadnji glas odmre, da človek sam ne vé, kdaj.“

„Slišal sem. — Celo polletje mislite, oh, še časa dosti!“ veselo Bornimovič zakliče.

Ura je ravno enajst kazala, bilo je zvečer, in na enkrat zaslišita melanholične glase od glasovira iz prvega nadstropja, v katerih Bornimovič precej slavnega poljskega skladatelja Chopina spozna, ki od prve do zadnje note le tuguje in žaluje.

„Lahko noč, zdaj grem pa v svojo sobo, tam bom bolje čul, ker je ravno njeni sobi nasproti“, se Bornimovič od Pavla poslovil in mu še enkrat med vratni roko trdo stisne. (Konec prihodnjič.)

Narodne vraže in navade.

(Na Dolenskem nabral L. Podgoriški.)

Pravijo, če vrže kdo o velici noči blagoslovljene jajčne lupine v žabjo lužo, vkroti žabe, da se ne oglašijo nobena več. To si pa malokdo upa, ker tacemu ne dadé odveze pri spovedi. Tudi potre-sajo take lupine po njivah, ker mislijo, da potlej vse kače prebežé ž njih. Ostanjke pa, postavim blagoslovljenega mesa, kosti — zatičejo za tramove pod streho domá in v zidanicah, da ne treši v hiše, ali pa, da jih devljejo na ogenj, kedar žuga huda ura. Živini dajó velikonočnega kruha, da se potlej bolje redí, in kokošem, da raje nesó. — Kdor bos stopi na kačjo kost, njemu se noga obeli, in kdor prime za palico, ali sploh za kaj, do česar je segnila kača, obeli se mu roka. — Kdor si reže nohtove o petkih, ima trdne zobe. — Če ob enem ura bije in zadnjo uro zvoní, to je kazno, da bo kmalo mrlič. — Če nesó otroka h krstu v dežji, poreden je nek potlej, če ga pa mati dojí, preden je krščen, pa zelo lakomen. — Binkoštno nedeljo pastirji ne ženó nikoli pred šestimi živine na pašo, da je čarovnice ne molzejo. — Če vzame kdo mlade tiče iz gnjezda in jih zopet nazaj dene,

mravlje jih vjedó; če jih pa potiplje, ali tudi samo dahne va-nje, ali pa še pod streho pové za-nje, skujata se starec in starka, in kače jih vjedó. — Kresni večer nastiljajo s praprotjo po sobah; pravijo, da nastiljajo sv. Janezu. Ta večer trgajo katarinčice in vtikujejo jih za streho. Čigar cvetica se najprvo posuši, tisti najprej umre. — Zajcu gledajo jeseni na repovo dlako. Če je debela in trda, znači to hudo zimo. — Kedar ženska žvižga, joče se Mati Božja. — Zeleni trta o sv. Martinu, ni hude zime potlej. — Če gre veliki petek dež, pomenja to nerodovitno leto. — Otroci ne smejo skakati drug čez drugega, sicer bi ne odrasčali lepo. — Sv. Rešnjega Tela venci so zoper hudo uro; devljejo jih na ogenj. Tudi kadé ž njimi bolno živino. — Kedar gré močerilec navzgor, to je, iz vode, tedaj bo lepo vreme, če se pa pomiče proti dnú, je kazno, da se bo vreme spremenilo, da bo grdo. — Kdor speče in pojé mačka v tacem kraju, kamor ni še nikoli ne solnce posijalo ne zvon čul se, nevidljiv je. — Ob hudi uri se vozijo čaravnice v oblacih; zato eni streljajo takrat v zrak, da bi popadale doli. — Če je pustne dni vreme deževno, pravijo, da sočivje dobro obrodi tisto leto. — Če je na sv. Marjete dan lepo, potlej je dosti medú. — Kdor trpinči živali, tega bojo one tožile na sodni dan. — Na vnebohoda dan priženó pastirji živino vselej še pred solnčnim zahodom domú, zato da je čaravnice ne molzejo. — Kdor pojé kačje srce, njega ne piči nobena kača. — Krava zgubi mleko, če stopi na tiče gnezdo. — Če tepó kravo z obeljeno palico, dobi erdečo mleko. — Na lvelike maše dan je na vsacem sadnem drevesu kača, zato si ta dan ne upajo na drevje, tudi ne tresejo sadja. — Če grmi in treska na sv. Marjete dan, ni potlej ne lešnjekov ne orehov.

Jugoslovensko slovstvo.

Ravno sada se tiska moja knjiga pod naslovom:

УЗАЈЕМНІ ПРАВОМІСЛІА СЛАВЈАНСКИ, to je: uzajemna SLOVNICA ali MLUVNICA SLAVJANSKA.

Ta slovnica prisposodablja i spraviva jezik staroslavjanski, ruski, horvatskoserbski, česki i poljski; po priložnosti se ozira take na jezik gorotanskoslovenski i bolgarski, na ugerskoslovenski i lužičkoserbski; onda ustanovi ona povsuda takodjer slovničke izraze i slike uzajemne, to je ktere su v istinč, v dejanji, de facto uže sada obične ali v celom slavjanstvu ali vsaj v većem njegovom djelj. Ona obsega zato v jednom celku šest slovnica.

Ta slovnica je vrlo važna, osobito v sadajnoj době dobro došla: jer v jugoslavjanskih plemenih vlada v obće živa želja po književnoj